

функцію (переважно комунікативну), йому притаманна відносна самостійність і завершеність, розчленовується на більш чи менш значущі структурні компоненти. Методистами зв'язне мовлення розглядається як організоване за законами логіки, граматики і композиції єдине ціле, що має тему, виконує певну функцію (найчастіше – комунікативну), має відносну самостійність і завершеність, розчленовується на більш чи менш значущі структурні компоненти.

Список використаних джерел

1. Андреев Н.Д. Языки и подязыки в устной речи. //Теория и практика лингвистического описания. Горький, 1968. – 89с.
2. Баранник Д.Х. Устная монологическая речь (особенности языковой структуры и функционально-стилевая типология устной формы современной украинской монологической речи). Автореферат докт. дис... К., 1970. – С.3-40.
3. Васильева А.Н. Основы культуры речи. – М., 1990. – 247с.
4. Головин Б.Н. Основы культуры речи. – М.: Высшая школа, 1988. – 320с.
5. Костомаров В.Г. О разграничении терминов «устный» и «разговорный», «письменный» и «книжный». – В сб.: Проблемы современной филологии. М., 1965. – С.75-176., Волков Н.П. Педагогика. – К.: Академия, 2001. – 276 с.
6. Ладыженская Т.А. Живое слово: Устная речь как средство и предмет обучения. – М.: Просвещение, 1986. – 127 с.

КОСТЬ М.О. І.,
БРИЖАК Н. Ю.,
Мукачівський державний університет, Україна

ВЗАЄМОДІЯ ШКОЛИ І СІМ'Ї ЯК ВАЖЛИВА СКЛАДОВА ФОРМУВАННЯ ОСОБИСТОСТІ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ

На сучасному етапі трансформаційного розвитку українського суспільства вирішення виховних завдань реалізується в умовах тісного партнерства закладу освіти та сім'ї, включаючи й механізми громадськості.

На необхідності сімейного виховання наголошується в державних документах: Державній програмі «Освіта» («Україна ХХІ століття»), в Законі України «Про освіту», Концепції «Нової української школи», Концепції виховання дітей та молоді в національній системі освіти тощо. Зокрема, у Державній національній програмі «Освіта (Україна ХХІ століття)» підкреслюється: «В основу національного виховання мають бути покладені принципи єдності сім'ї і школи, наступності і єдності поколінь. Школа має продовжувати родинно-сімейне виховання, працювати в тісному контактi з батьками, налагоджувати взаємозв'язок між школою і родиною, бо це – основа, передумова підвищення активності навчання та виховання» [1].

Концепція «Нової української школи» наголошує на необхідності використання педагогіки партнерства. В основі якої – спілкування, взаємодія та співпраця між учителем, учнем і батьками. Учні, батьки та вчителі, об'єднані спільними цілями та прагненнями, є добровільними та зацікавленими односторонніми, рівноправними учасниками освітнього процесу, відповідальними за результат. Сучасна школа має ініціювати нову, глибшу залученість родини до

побудови освітньо-професійного зростання дитини. Нова школа допомагатиме батькам здобувати спеціальні знання про стадії розвитку дитини, ефективні способи виховання в дитині сильних сторін характеру і чеснот залежно від її індивідуальних особливостей [3, с. 14].

Єдність сім'ї і школи відіграє важливу роль у вирішенні завдань всебічного розвитку та виховання школяра. Важливого значення даній проблемі надавали відомі педагоги: Я. Корчак, Н. Крупська, А. Макаренко В. Сухомлинський, М. Стельмахович, В. Оржеховська, В. Кириченко, Г. Ковганич та інші дослідники.

Так, Н. Крупська була одним із перших педагогів, які пропагували ідею тісної взаємодії школи з сім'єю. А. Макаренко стояв у витоків вирішення проблеми взаємодії школи та сім'ї. В. Оржеховська, В. Кириченко, Г. Ковганич переконані у тому, що виховання дітей у школі і сім'ї – це нероздільний процес з єдиною метою, який зорієнтований не лише на спільні зусилля навчального закладу і сім'ї у вихованні школярів, а й на їх виховну співпрацю у цьому процесі. Його здійснення передбачає єдино спрямовану взаємодію у взаємозалежній діяльності у системі стосунків батьків і педагогів. Стосунки співпраці передбачають рівність сторін, взаємну доброзичливість і повагу [4, с. 16].

У вирішенні даної проблеми особливо актуальності набувають теоретичні розробки і практичний досвід Василя Сухомлинського, який окреслив шляхи, методи і форми взаємодії школи і сім'ї. Видатний педагог підкреслював: «Подальший розвиток суспільного виховання не може відбуватися без більш активної і безпосередньої участі сім'ї, батьків. Йдеться не про епізодичну допомогу школі з боку сім'ї, а про комплекс спільних цілеспрямованих дій школи і сім'ї на особистість, про те, щоб виховання дітей становило важливий громадський обов'язок сім'ї, було виконанням їх обов'язку перед суспільством» [5, с. 410]. В. Сухомлинський зазначав, що безвідповідальне ставлення молодих батьків до виховання дорого обходиться, передусім суспільству. «Важкі діти» – це результат неправильного виховання, вад сімейного життя, несприятливого психологічного клімату й ненормованих стосунків у сім'ї» [6, с. 444].

Діти здобувають освіту, виховуються і навчаються не лише в школі. Їх розвиток продовжується і поза стінами школи і насамперед – у сім'ї. Сім'я – один із головних виховних інститутів, значення якого у формуванні особистості дитини важко переоцінити. Лише в сім'ї, під керівництвом та з допомогою батьків дитина пізнає навколишній світ у всіх його складностях і багатогранних проявах, тут проходить її громадське становлення, формується світогляд та естетичні смаки [2, с. 41]

Школа і сім'я, батьки і вчителі, батьківський комітет і адміністрація школи – єдине ціле. Їхня діяльність спрямована на дитину, її навчання, виховання, розвиток, становлення.

Партнерські відносини між вчителями та батьками повинні бути міцними та різнобічними, особливо для молодших школярів. Адже саме в цей період динамічно формується не тільки інтелектуальна основа особистості, але й її моральні якості.

Таким чином, ефективність усієї виховної системи закладу освіти забезпечується насамперед взаємодією педагогів з батьками учнів, утвердження батьків, усіх дорослих членів родини в якості суб'єктів цілісного виховного процесу, формуванням у них установок на самостійну творчу діяльність шляхом упровадження активних форм, передових технологій і методик психолого-педагогічної просвіти.

Список використаної літератури

1. Державна національна програма «Освіта» (Україна ХХІ століття). – К.: Радуга, 1994. – с. 62.
2. Дворук О. І. Процес виховання очима дитини /О. І. Дворук; Відп. ред. Г. В. Луценко // Педагогіка та конкретні методики. – Черкаси: «Родзинка», 2006. – С. 109.
3. Концепція розвитку освіти України «Нова українська школа» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [//www.kmu.gov.ua/storage/app/media/reforms/ukrainska-shkola-compressed.pdf](http://www.kmu.gov.ua/storage/app/media/reforms/ukrainska-shkola-compressed.pdf)
4. Оржеховська В.М. Взаємодія навчального закладу і сім'ї: стратегії, технології і моделі. – Х.: Видавництво «Точка», 2007. – 192 с.
5. Сухомлинський В. О. Батьківська педагогіка / В. О. Сухомлинський // Вибрані твори : в 5 т. – К. : Радянська школа, 1977. – Т. 5. – С. 410-414.
6. Сухомлинський В. О. Лист молодому батькові /В.О. Сухомлинський // Вибрані твори: в 5 т. – К. : Радянська школа, 1977. – Т. 5. – С. 440-446.

КОРНІЄНКО І.О.

Мукачівський державний університет, Україна

КОНЦЕПЦІЯ ЗАЛУЧЕНОСТІ УЧНІВ У СУЧАСНІЙ ШКОЛІ

За останні десятиліття в освіті набув популярності термін «залученість», що швидше за все, спричинено розширенням розумінням ролі, яку певні інтелектуальні, емоційні, поведінкові, фізичні та соціальні фактори відіграють у навчальному процесі та соціальному розвитку особистості школяра. Поняття залученості апелює до ступеня уваги, інтересу, зацікавленості, оптимізму та пристрасті, які виявляють учні, коли вони навчаються чи їх навчають. Ідея залученості продовжується на рівні навчальної мотивації, високий рівень якої дозволяє учням прогресувати у власній освіті. Концепція залученості побудована на ідеї, що результати навчання кращі, коли учні допитливі, зацікавлені чи натхненні, та що навчання, як правило, страждає, коли учні нудьгують, безпрістрасні, невдоволені чи якимось інакше «відключаються» від процесу навчання.

Широке розмаїття досліджень щодо навчання виявило зв'язок між так званими «некогнітивними факторами» (мотивація, інтерес, цікавість, відповідальність, рішучість, наполегливість, трудові звички, саморегуляція, соціальні навички тощо) та пізнавальних результатів навчання (наприклад, покращення навчальної ефективності, тестових балів, відтворення інформації, здобуття навичок тощо) [1].

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>